

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 1. maja 1912.

Treść: (№ 82—86.) 82. Rozporządzenie, dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze gminy miasteczka Zell am See. — 83. Obwieszczenie, dotyczące używania zapisów długu, wydanych przez c. k. uprz. Austriacki Zakład kredytowy dla przedsiębiorstw komunikacyjnych i robót publicznych w Wiedniu na zasadzie § 11., l. 5 i 7 swego statutu, do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych. — 84. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w gminach wiejskich poborczego okręgu podatkowego Karlińskiego w Czechach. — 85. Obwieszczenie, dotyczące świadectw kobiecej szkoły przemysłowej dla szyćcia bielizny i krawiectwa, należącej do słowarzyszenia pań dla zakładania niemieckich szkół dla dziewcząt w Budziejowicach. — 86. Ustawa o prawie budowl.

82.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 11. kwietnia 1912,
dotyczące zakazu handlu obnośnego na obszarze gminy miasteczka Zell am See.

Na zasadzie § 10. patentu cesarskiego z dnia 4. września 1852, Dz. u. p. Nr. 252, tudzież § 5. odnośnego przepisu wykonawczego zabrania się handlu obnośnego na obszarze gminy miasteczka Zell am See w czasie od dnia 16. maja do dnia 30. września każdego roku.

Zakaz ten nie odnosi się do mieszkańców okolic, uprzywilejowanych pod względem handlu obnośnego a wymienionych w § 17. patentu o handlu obnośnym i w dotyczących rozporządzeniach dodatkowych.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Zaleski wr.

Heinold wr.

Roessler wr.

83.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwami sprawiedliwości i spraw wewnętrznych z dnia 16. kwietnia 1912,

dotyczące używania zapisów długu, wydanych przez c. k. uprz. Austriacki Zakład kredytowy dla przedsiębiorstw komunikacyjnych i robót publicznych w Wiedniu na zasadzie § 11., l. 5 i 7 swego statutu, do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych.

C. k. uprz. Austriacki Zakład kredytowy dla przedsiębiorstw komunikacyjnych i robót publicznych w Wiedniu wydaje w myśl § 11., l. 5 i 7, swego statutu obligacje (zapisy długu) „Kategoria o bezpieczeństwie pupilarnem, emisja 1912“, co do których zachodzą warunki, określone w § 8. ustawy z dnia 27. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 213, dotyczącej fundowanych bankowych zapisów długu. Na zasadzie § 8. powołanej ustawy uznaje się więc niniejszem zapisy długu tej kategorii, wydawane w myśl statutu przez c. k. uprz. Austriacki Zakład

kredytowy dla przedsiębiorstw komunikacyjnych i robót publicznych w Wiedniu, za nadające się do korzystnego umieszczenia kapitałów fundacji, zakładów stojących pod nadzorem publicznym, urzędu pocztowych kas oszczędności, dalej pieniędzy pupilarnych, fideikomisowych i depozytowych, tudzież na kaucyje służbowe i handlowe.

Hochenburger wlr.

Zaleski wlr.

Heinold wlr.

§ 4.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 18. kwietnia 1912,

dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w gminach wiejskich poborczonego okręgu podatkowego Karlińskiego w Czechach.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 110, rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który według postanowień dotychczasowych miał być płacony w gminach wiejskich poborczonego okręgu podatkowego Karlińskiego w ratach kwartalnych z góry dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, ma być uiszczany w tych gminach wiejskich na przyszłość z góry w czterech równych ratach, zapadających dnia 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Te same terminy zapłaty obowiązywać mają w myśl § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, także dla pięcioprocentowego podatku od czystego dochodu z budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu prowadzenia budowy.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać z dniem 1. lipca 1912.

Zaleski wlr.

§ 5.

Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 24. kwietnia 1912,

dotyczące świadectw kobiecej szkoły przemysłowej dla szycia bielizny i krawiectwa, należącej do stowarzyszenia pań dla zakładania niemieckich szkół dla dziewcząt w Budziejowicach.

Na zasadzie § 14. d, ustępu 3. ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26, względnie roz-

porządzenia Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty z dnia 26. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 180, przyjmuje się kobiecą szkołę przemysłową dla szycia bielizny i krawiectwa, należąca do stowarzyszenia pań dla zakładania niemieckich szkół dla dziewcząt w Budziejowicach, do spisu tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa zastępują przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krawieckiego, ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych, dowód prawidłowego ukończenia nauki.

Roessler wlr.

Trnka wlr.

§ 6.

Ustawa z dnia 26. kwietnia 1912 o prawie budowli.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

I. Postanowienia prywatno-prawne.

§ 1.

Grunt można obciążyć rzeczowem, pozbywalnem i dziedzicznem prawem posiadania budynku na powierzchni lub pod powierzchnią jego (prawo budowli).

Prawo budowli może się rozciągać także na części gruntu, które dla samego budynku nie są potrzebne, ale przydatne są w jego używaniu.

Ograniczenie prawa budowli na jakąś część budynku, w szczególności na piętro nie jest dozwolone.

§ 2.

Prawo budowli wolno ustanowić tylko na gruntach, które są własnością państwa, kraju, powiatu, gminy lub jakiegoś funduszu publicznego. Kościoły, prebendy, zakłady lub społeczności kościelne i zakłady lub związki o celach dobra powszechnego mogą ustanawiać na gruntach swoich prawo budowli, jeśli w każdym takim przypadku krajowa władza polityczna ustali, że to odpowiada interesowi publicznemu.

§ 3.

Prawo budowli wolno ustanawiać na czas najmniej trzydziestu a najwięcej ośmdziesięciu lat.

Jeśli odpłatę za ustanowienie prawa budowli stanowią świadczenia powrotne (czynsz budowlany),

to ich wysokości i czasu płatności nie wolno czynić zależnemi od przyszłych niepewnych wydarzeń.

§ 4.

Prawa budowli nie wolno ograniczać warunkiem rozwiązującym.

Umową można postanowić, że prawo budowli zgaśnie z powodu zwłoki w płaceniu czynszu budowlanego, ale tylko na przypadek, jeżeli ta zaległość nie będzie mniejsza niż za dwa po sobie następujące lata.

§ 5.

Prawo budowli powstaje przez wpisanie go do księgi gruntowej jako ciężaru gruntu.

Prawa budowli nie wolno ustanawiać na jakiejś części ciała hipotecznego. Pod względem pierwszeństwa hipotecznego nie mogą wyprzedzać prawa budowli żadne prawa zastawu ani inne obciążenia, skierowane ku zapłacie pieniężnej albo sprzeczne z przeznaczeniem prawa budowli. Równocześnie z wpisem prawa budowli należy utworzyć dla tego prawa osobny wykaz hipoteczny. Wszystkich wpisów przeciw właścicielowi prawa budowli dokonywać się będzie w tymże wykazie.

§ 6.

Prawo budowli uważa się za nieruchomości, a budynek na podstawie prawa budowli nabyty lub wykonany za przynależność prawa budowli.

Właścicielowi prawa budowli służą na budynku prawa właściciela, na gruncie zaś, o ile w umowie o prawo budowli inaczej nie postanowiono, prawa użytkowcy.

Przepisy odnoszące się do budynków mają odpowiednie zastosowanie do prawa budowli.

§ 7.

Prawo zastawu ma na prawie budowli wówczas ustawowe zabezpieczenie (§§ 230 i 1374 p. u. c.), jeśli obciążenie nie przewyższa połowy wartości prawa budowli, a dług ma być umorzony najpóźniej w piątym roku przed wygaśnięciem prawa budowli w oznaczonych umową annuitetach lub w ratach równomiernych i co najwyżej rocznych.

§ 8.

Przed upływem tego czasu, na który prawo budowli ustanowiono, można bez zgody wpisanych na niem wierzycieli zastawniczych i innych osób rzeczowo uprawnionych dozwolić wykreślenia prawa budowli tylko z tem ograniczeniem, że skutek prawny tego wykreślenia w stosunku do praw za-

stawu i innych praw rzeczowych nastąpi dopiero po ich wykreśleniu.

§ 9.

Po wygaśnięciu prawa budowli przypada budynek właścicielowi gruntu. Skoro prawo budowli zgaśnie, przejdą ustawowe prawa zastawu i prawa pierwszeństwa, obciążające prawo budowli, na grunt.

Jeżeli umową nie postanowiono inaczej, należy się właścicielowi prawa budowli odszkodowanie w wysokości czwartej części ówczesnej wartości budowli.

§ 10.

Jeżeli właścicielowi prawa budowli przy zgaśnięciu tego prawa należy się wynagrodzenie za budynek z ustawy lub z umowy, to prawa zastawu i inne prawa rzeczowe na prawie budowli rozciągają się na to wynagrodzenie.

§ 11.

Przy egzekucji na grunt, obciążony prawem budowli, należy zastosować w odpowiedni sposób przepisy o egzekucji na grunt, obciążony służebnością; pretensye o czynsz budowlany uważać należy za przychody posiadłości. Jeżeli sprzedaż przymusowa następuje na pokrycie takich opłat publicznych, które podług istniejących przepisów mają ustawowe prawo zastawu lub prawo pierwszeństwa na gruncie, to nabywca musi przejąć prawo budowli bez policzenia na cenę najwyższej oferty.

§ 12.

Przepisy o używaniu gruntu pod powierzchnią lub na powierzchni pozostają bez zmiany.

II. Postępowanie.

§ 13.

Jeżeli prośbie o wpis prawa budowli może stać się zadość podług stanu księgi gruntowej i przedłożonych dokumentów, należy tę prośbę najpierw zanotować w księdze gruntowej. Adnotacja ta ma skutki te same jak adnotacja pierwszeństwa z mocy §§ 53 do 56 powszechnej ustawy o księgach gruntowych.

Równocześnie należy wezwać organa powołane do wymiaru i ściągania przypadających od nieruchomości podatków, dodatków, należności skarbowych za przeniesienie majątku i innych opłat publicznych, o ile tym opłatom służy prawo pierwszeństwa przed prawami zastawu wpisanemi do księgi gruntowej, ażeby w ciągu 14 dni zgłosiły

swoje pretensye w sądzie, gdyż w przeciwnym razie prawo budowli, które ma być wpisane, będzie miało przed nimi pierwszeństwo. Tych, którzy o to mają być wezwani, należy wymienić w podaniu o wpis prawa budowli. Uchwałę należy doręczyć wezwanym do rąk własnych.

§ 14.

Jeżeli w czasie oznaczonym w wezwaniu nie zgłoszono żadnych pretensyj, którym służy prawo pierwszeństwa, to należy rozstrzygnąć o wpisie prawa budowli bez zwłoki. Gdyby natomiast takie pretensye zgłoszono, to należy uchwałą podać zgłoszenia do wiadomości proszącego o wpis prawa budowli. Wpisu prawa budowli dozwolić wolno tylko wtedy, jeżeli wykazano zapłatę albo zabezpieczenie zgłoszonych pretensyj. Jeżeli sądowi nie wykazano tego w ciągu dni sześćdziesięciu po zawiadomieniu o zgłoszeniu, adnotacya prośby będzie wykreślona z urzędu.

III. Postanowienia prawne o należyżnościach skarbowych.

§ 15.

Przy wymiarze należyżności skarbowej za przyznanie lub dalszy przelew prawa budowli albo za przeniesienie własności gruntu takim prawem obciążonego należy zastosować ogólne przepisy ustaw o należyżnościach skarbowych z odmianami, określonymi w §§ 16 do 19 tej ustawy.

§ 16.

Jeżeli podstawy do wymiaru należyżności skarbowej nie daje umówiona między stronami odplata, należy celem wysledzenia wartości prawa budowli albo gruntu tem prawem obciążonego oznaczyć przedewszystkiem łączną wartość posiadłości gruntowej (gruntu razem ze znajdującymi się na nim budynkami) według ogólnych przepisów ustaw o należyżnościach skarbowych tak, jak gdyby grunt nie był obciążony prawem budowli.

Jako wartość prawa budowli łącznie z budynkami na mocy tego prawa nabytymi lub wykonanymi (§ 6) przyjąć należy tyle setnych części łącznej wartości posiadłości obliczonej po myśli poprzedniego ustępu, ile lat ma upłynąć od chwili stanowiącej podstawę wymiaru do chwili zgaśnięcia prawa budowli; części roku, jeśli dosięgają sześciu miesięcy, liczyć przytem należy za rok pełny, w przeciwnym razie nie należy ich brać w rachubę.

Jako wartość gruntu obciążonego prawem budowli przyjąć należy tę kwotę, jaka pozostanie po potrąceniu wartości prawa budowli razem z przynależyżnościami (§ 6), obliczonej po myśli poprzedniego ustępu, od łącznej wartości posiadłości.

Postanowienia te nie wykluczają zastosowania tych sposobów ocenienia, jakie wymieniają §§ 50 i nast. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, celem odrębnego ustalenia wartości prawa budowli i gruntu temże prawem obciążonego.

§ 17.

Wartość świadczeń powrotnych, umówionych po myśli § 3., ustęp 2 (czynszu budowlanego), obliczać należy w następujący sposób:

1. Jeżeli okres czasu między chwilą, która stanowi podstawę wymiaru, a zgaśnięciem prawa budowli wynosi mniej niż dziesięć lat, to należy przyjąć jako tę wartość sumę czynszów budowlanych za ten okres czasu umówionych;

2. jeżeli ten okres czasu wynosi lat dziesięć lub więcej, lecz najwyżej lat czterdzieści pięć, dziesięciokrotną kwotę rocznego czynszu budowlanego;

3. jeżeli ów okres czasu wynosi więcej aniżeli czterdzieści pięć lat, piętnastokrotną kwotę rocznego czynszu budowlanego.

Jeżeli w przypadkach, pod 1. 2 i 3 wymienionych, świadczeń powrotnych nie umówiono w równej corocznej wysokości, podstawą obliczenia określonego pod 2 i 3 będzie roczna kwota przeciętna czynszów budowlanych za cały czas trwania prawa budowli.

§ 18.

Jeśli czas trwania prawa budowli nie wynika na pewno z umowy, którą je ustanowiono, albo też jeśli ten czas zależy od warunku, który w chwili wymiaru jeszcze się nie spełnił, należy w celu zastosowania powyższych przepisów §§ 16 i 17 przyjąć czas najdłuższy bądź podług umowy, bądź też w braku postanowienia umownego, któreby określało czas maksymalny, czas dopuszczalny podług § 3., ustęp 1, tej ustawy.

§ 19.

Co do zjednoczeń budowlanych, które należy traktować po myśli § 12. ustawy z 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, i wydanego do niej statutu jako związku powszechnej użyteczności, które dążą do spełnienia zadań wymienionych w § 4. tejże samej ustawy, to o ile zjednoczenia takie mają przyznane

sobie ustawami ulgi czy to w należnościach skarbowych za nabycie lub pozbycie nieruchomości, czy też w ekwiwalencie od ich majątku nieruchomego, ulgi te będą odpowiednio stosowane do należności skarbowych za nabycie lub dalsze pozbycie przez nie prawa budowl i do ekwiwalentu od wartości prawa budowl służącego takim związkom. Przy zastosowaniu takich postanowień ma być prawo budowl, dopóki obciążony niem grunt nie jest zabudowany, traktowane prawnie na równi z gruntem niezabudowanym, po zabudowaniu zaś na równi z budynkiem; bliższe postanowienia wyjdą drogą rozporządzenia.

IV. Postanowienie końcowe.

§ 20.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi robót publicznych i Moim Ministrom sprawiedliwości i skarbu.

Wiedeń, dnia 26. kwietnia 1912.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Zaleski wkr.

Hochenburger wkr.

Trnka wkr.

